

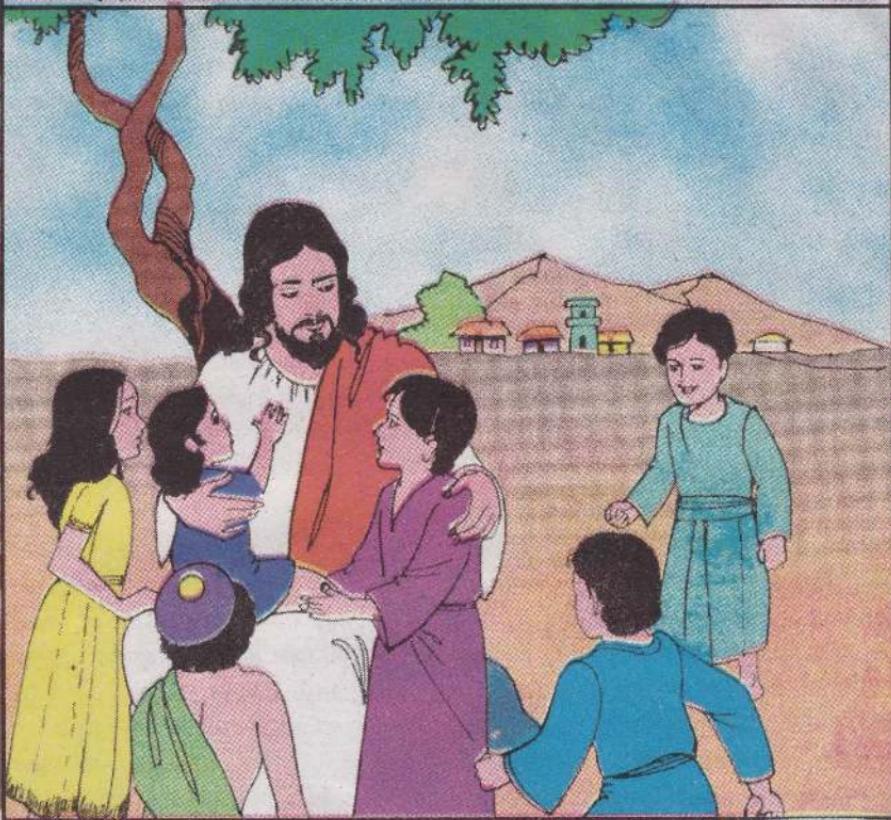
Price 50 Ps. only

நற்கருணை வீரன்

இதழ் 54

செப்டம்பர் 2007

எண் 9

இஸ்ரீயர் தீரை
நல்வாழ்ந்துகொள்ள

“இம்மில் எத்தனையோ பேர் பட்டம் பெறுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் உண்மையாகவே கற்றவர்கள் சிலரே” என்று இராபர்ட் காண்டர்சன் என்பவர் சொல்கின்றார். உண்மை தான். படித்துப் பட்டம் பெறுவது வேறு. கற்று, பண்புள்ளவர்களாக உருவாகுவது வேறு. நாம் எதையுமே மூன்று வகைகளில் தெரிந்துகொள்கிறோம். 1.புலன்களால். 2.அந்வால். 3.குதயத்தால்.

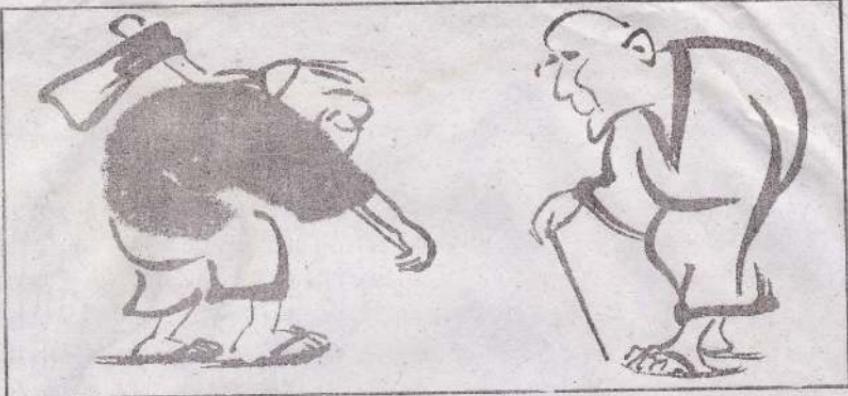
ஒரு சிறு குழந்தையிடம் நன்கு பள்ளக்கும் ஒரு ரூபாய் நாணயத்தையும், கசங்கிப்போய் அழுக்காக இருக்கும் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டையும் காட்டி ‘இதில் எது வேண்டும்?’ என்று கேட்டால் அக்குழந்தை ஒரு ரூபாய் நாணயத்தான் வேண்டும்’ என்று சொல்லும். இவ்வாறு புறத்தை மட்டும் பார்த்து, அது கவர்ச்சியாக இருப்பது கண்டு எடுக்கும் முடிவு புலன்களின் அறிவு. அதே கேள்வியை உங்களிடம் கேட்டால்...! “எனக்கு அந்த ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டு வேண்டும்” என்று சொல்லிர்கள் இல்லையா? உங்கள் அறிவு புலன்களையும் கடந்து சென்று மூளையின் ஆற்றலால் சிந்தித்து, பகுத்துணர்ந்து முடிவு செய்கிறது. இதைத்தான் நாம் ‘அறிவு’ என்று சொல்கிறோம்.

ஆனால் இந்த கேள்விக்கு வேற்றாருவத் தீயிடும் பதில் சொல்லலாம். “ஒரு ரூபாயும் வேண்டும், ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டும் வேண்டும். ஆனால் எனக்கல்ல. மாருக்கு அது மிகவும் தேவையோ, அவருக்குக் கொடுப்பதற்கு”. தனக்கு வேண்டாம், ஏழ்மை நிலையில் இருப்பவர் யாரோ அவருக்கே இந்த இரண்டையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் அறிவு இதயத்தின் அறிவு. இது புலன்களையும், மூளையின் அறிவையும் கடந்து சென்று ஆழமான ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தது.

‘பட்டம்’பெறுவர்கள் அறிவோடு நிறுத்திவிடுகின்றனர். ‘கற்றவர்கள்’ அந்த அறிவையும் தான்டு இதயத்தால் உணர்ந்து அறிகிறார்கள். வெறும் பட்டம் மட்டும் பெற்றிருந்தால் அதனால் பயனில்லை, எத்தனையோ குற்றவாளிகளும், வள்முறையாளர்களும், குறுக்கு வழியில் செல்பவர்களும் படித்தவர்கள்தான். கூர்மையான அறிவு படைத்தவர்கள்தான். ஆனால் இவர்களின் அறிவால் நாட்டிற்கும், மக்களுக்கும் ஆபத்துதான். மாறாக, பட்டம் பெற்றவர்கள் பண்பு உடையவர்களாய் இருந்தால், அறிவோடு இதயத்தையும் இணைத்துப் பார்ப்பவர்களாய் இருந்தால் அவர்களால் நாடும், மக்களும் மிகக் பயன்டைவர்கள். இத்தகைய கல்விதான் வேண்டும் என்று டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் பாடுப்படார். எனவே கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் பரந்த, பண்பட்ட இதயத்தையும் பகுத்துணரும் அறிவையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். தாங்கள் கற்றுத் தருவதைச் சொல்லும் காட்ட வேண்டும்.

இன்று ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் ஓர் உயர்ந்த, ஒப்பற் ற ஆசிரியராய் கிளாங்குபவர் இயேக்கிறிஸ்து. இவர் அங்கு, கருணை, இராக்கம், மன்னிப்பு என்னும் தனிப் பெரும் அறப் பண்புகளைப் போதித்தார். இதயம் சார்ந்த இப்பண்புகளை நூற்றுக்கு நாறு வாழ்ந்து காட்டினார். அவற்றைத் தன் ஆசிரியராக ஏற்று அவரிடம் இதயப் பண்புகளைக் கற்றவர் அன்னை தெரோசா அவர்கள். அவர் தன் ஆசாளிடம் கற்ற அன்புநெறியில் நின்றார். இதயத்தையே தன் வாழ்வாக்கினார். உத்துமாணவிக்கு இலக்கணமாகத் திகழும் அன்னை தெரசா உயிர் துறந்து, தன் ஆசான் இயேக்கிடம் சொற்றதும் இந்த நாளில்தான். (செப். 5)

இவர்கள் இருவரின் வாழ்வையும் எண்ணிப்பார்த்து ‘ஆசிரியர் தினத்தன்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் உறுதி என்ன?

Courtesy : Desert Wisdom - Yushi Nomura

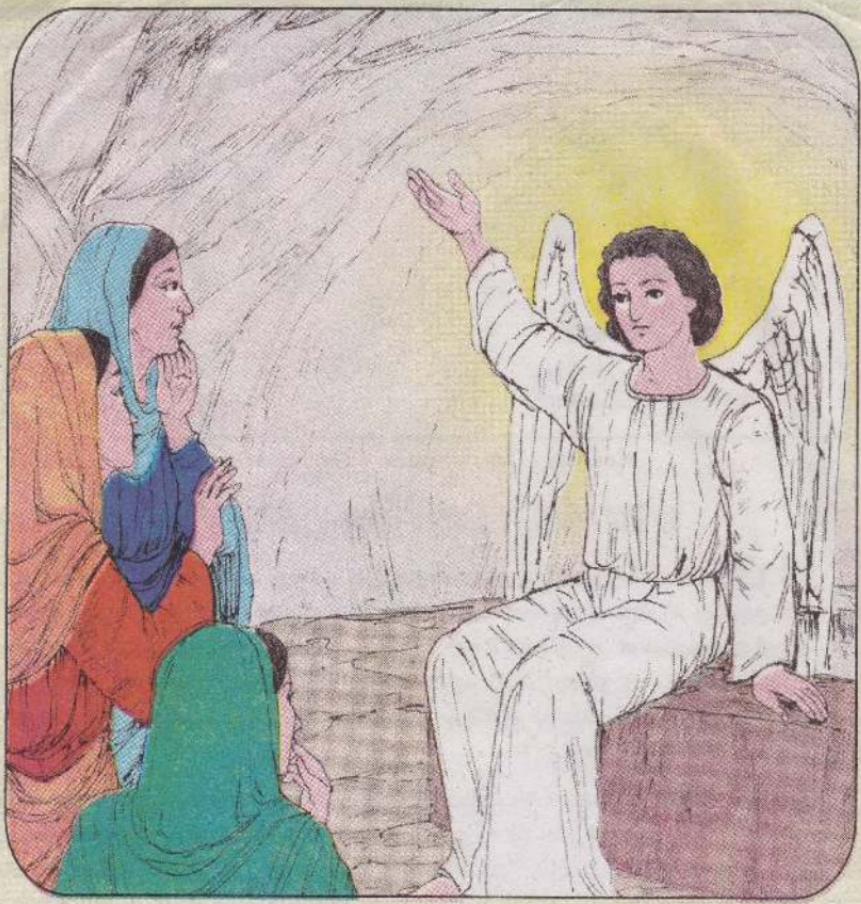
எனக்குத் தெர்ந்துகின்றவாய்

கி.பி. நான்காம் ஜந்தாம் நாற்றாண்டுகளில் எகிப்து நாட்டில் வாழ்ந்த சிலர் உலக வாழ்வைத் துறந்து கடவுள் சிந்தனையில் தங்கள் வாழ்நாளைக் கழிக்க விரும்பினார்கள். எனவே அந்நாட்டிலுள்ள காடுகளுக்குச் சென்று அங்குச் செபத்திலும் தவத்திலும் ஈடுபட்டார்கள். இவ்வாறு துறவ யூண்டவர்களில் ஒருவர் நந்தை ஆர்செனியஸ் என்பவர். இவர் உரோமை நகரில் செல்வம் நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பல்வேறு யொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்த சான்றோர் இவர்.

ஒருநாள் நந்தை ஆர்செனியஸ் வழியில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும்போது எதிரில் ஒரு விவசாயியைச் சந்தித்தார். அவரிடம் ஆர்செனியஸ் சிலவற்றைப் பற்றி அறிவுறை கேட்டார். இதைப் பார்த்த ஒரு வழிப்போக்கர், “தந்தையே! நீர் எவ்வளவு படித்தவர். எவ்வளவு பெரிய ஞானி. நீர் போய் இந்த சாதாராண விவசாயிடம் அறிவுறை கேட்கிறீர்களே” என்று வியப்புடன் கேட்டார். “உண்மைதான்; நான் எவ்வளவோ படித்திருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குத் தெரியாத எவ்வளவோ பாடத்தை இந்த விவசாயி கற்றிருக்கிறார். அவரின் அறிவுக்கு முன் என்னுடையது தூசிக்குச் சமம்” என்று தந்தை ஆர்செனியஸ் அமைதியாகப் பதிலளித்தார். யாபேசை சாக்ரஸ், “எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பதுதான்” என்று கூறியிருக்கிறார். ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்னும் ஆணவம் வாழ்வை அழித்துவிடும். எப்போதும், யாரிடத்திலும் புதுப்புது பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்வதில்தான் வாழ்வு சிறப்படையும்.

கல்லறைக்குள் துறந்த காட்சி

இயேக் உயிர்த்த செய்தி சீடர்களுக்குத் தெரியாது. ஞாயிற்றுக் கிழமை பொழுது விழியும் நேரத்தில் யூத மரபுப்படி பெண்கள் சிலர் நறுமணப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு கல்லறைக்குச் சென்றார்கள். கல்லறை வாயிலில் இருந்த கல் பெரியது. அதை எப்படி புட்டி, கல்லறைக்குள் சென்று, இறந்த உடலுக்கு நறுமணப் பொருள்களைப் பூசுவது என்று அவர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொண்டு கல்லறை வாயிலை அடைந்தார்கள்.

அங்கு வந்தபோது அந்தக் கல் புரட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அச்சத்துடன் கல்லறைக்குள் நுழைந்தார்கள். உள்ளே வெண்ணிற ஆடை அணிந்த வான்தாதர் ஒருவர் வலப்பக்கம் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு திகிலுந்றார்கள். அத்தாதர் அவர்களிடம், “திகிலுற வேண்டாம். சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேகவைத் தேடுகிறீர்கள். அவர் உயிருடன் எழுப்பப்படார். அவர் இங்கு இல்லை. இந்தச் செய்தியைப் பேதுருவிடமும் மற்ற சீடர்களிடமும் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

அப்பெண்களால் இப்பேருண்ணமைய நம்பமுடியவின்னல். மகிழ்ச்சி ஒருபுறம். வியப்பு மறுபுறம். இம்மாபெரும் செய்தியைச் சீடர்களுக்குச் சொல்வதற் காக தங்கள் மனதோடு கால்கள் போட்டியிட, அவர்கள் விரைந்து சென்றார்கள். மண்ணில் சிதைந்த விதை மலர்களாய்ச் சிரிக்கின்றது. சிப்பியில் புதைச்சு நீர்த் துளி முத்தாய் ஒளிர்கிறது. கூட்டுப் புழுவாய் மறைந்த உயிர் வண்ணத்துப் பூச்சியாய் வலம் வருகிறது. இயேகவின் உயிர்ப்பை நினைக்கும்போது உள்ளமெல்லாம் மகிழ்ச்சியாலும். வியப்பாலும் சிலிர்க்கவில்லையா!

சுருகல்

செப்டம்பர் 5, 1888. டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் பிறந்தநாள். இவர் தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருத்தணியில் பிறந்து, பிறந்த நாட்டிற்குப் பெருமையும், மனித குலத்திற்கே உயர்ந்த அறநெறியையும் தன் வாழ்வால் எடுத்துக் காட்டியவர். சீரிய சிந்தனையும், நேரிய பண்பும், எல்லா எல்லைகளையும் கடந்து நிற்கும் மனித நேயமும் கொண்டவர். இவர் கல்லூரி ஆசிரியராகவும் பல்கலைக் கழகங்களில் துணை வேந்தராகவும், இறுதியில் நம் நாட்டின் குடியரசுத் தலைவராகவும் வாழ்ந்து கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு ஒர்

இணையில்லா எடுத்துக் காட்டாய்த் திகழ்கிறார். “எழுத்தறிவிப்பவன் இறைவன்” என்பது நம் முன்னோர் சொன்ன பொன்மொழி. வட்மொழியில் ‘குரு’ என்ற சொல்லுக்கு ஆசிரியர் என்று பொருள். ‘கு’ என்றால் இருள்; ‘ரு’ என்றால் அகற்றுதல். எனவே குரு என்றால் இருளை அகற்றும் ஒளி என்று பொருள். தமிழில் ஆகுதிரியர் அதாவது கற்றுத்தைக் களைபவர் என்று கூறுகிறோம். நம் ஆசிரியர்கள் நமக்கு ஒளியாகத் திகழ்கிறார்கள்.

சென்ற ஆண்டு நவம்பர் மாதம். ‘நந்கருகன வீரன்’ வெளியிடப்படும் பெஸ்கி கல்லூரிக்கு டாக்டர் அப்துல் கலாம் அவர்கள் வருகை தந்தார்கள். ஐநாதிபதி அங்கு எதற்காக வந்தார்? தனக்குக் கல்லூரியில் அறிவியல் கற்றுத்தந்த பேராசிரியர் அருட்ட தந்தை சின்னதுரை என்னும் இயேகசபை துறவியைச் சந்தித்து, அவரின் உடல் நலம் பற்றிக்

கேட்டு, அவருக்குத் தனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்காக கலாம் அவர்கள் வந்தார்கள். தனக்குக் கற்றுத்தந்த ஆசிரியர் களைக் கடவுளாய்க் காண்பவர் அப்துல் கலாம். எங்குச் சென்றாலும் மாணவர்களிடம் விழிப்புணர்வைத் தூண்டி, பள்ளிகளும், பல்கலைக் கழகங்களும்தான் நாட்டின் உயிர் நாடு என்பதை எல்லாருக்கும் எடுத்துரைப்பது அவரின் தனிப் பெரும் தொண்டாக விளங்குகிறது. நாமும் நம் ஆசிரியர்களுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுத்து அறநெறியில் பயணம் செய்வோம்.

“நீங்கள் உலகிற்கு ஒளியாக கருக்கீர்கள்” (இயேசு கிறிஸ்து)

புந்தீர் மரிய வியான்தி

121

காலப் போக்கில் குருக்கள் பலர் அவரிடம் ஆலோசனை கேட்க வந்தனர். அவர் ஒவ்வொருவருக்கும் நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்கினார். “நான் ஒரு துறவி ஆக வேண்டுமென கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக விரும்புகிறேன்” என்றார் ஒரு குரு. “ஆ! அது நல்ல சிற்தனை. கடவுளிடம் இருந்து வருகிறது” என்றார் தந்தை வியான்னி.

“அப்படியென்றால் எனது பேராசிரியர் பதவியை விட்டுவிட்டு நான் துறவற மட்டத்தில் சேர்ட்டுமா?” என்றார். “அவசரம் வேண்டாம், நண்பரே. அது எவ்வளவு நல்ல எண்ணம் என்றாலும் இப்போது அதைச் செயல் படுத்துவது கடவுள் விருப்பம் அல்ல” என்றார்.

122 அந்தக் குரு துறவறாக பற்றிய சிற்தனையை நீக்க முடியாமல் தவித்தார். பேராசிரியர் பதவியிலிருந்து ஒய்வு பெற்றதும், மீண்டும் தந்தை வியான்னியிடம் வந்து “இப்போது நான் குருத்துவக் கல்லூரியில் பேராசிரியர் அல்ல. நான் துறவற மட்டத்தில் சேர்ந்து விடவா?” என ஆலோசனை கேட்டார். அதைக் கேட்ட தந்தை வியான்னி புன்னகை யுடன், “இப்போதும் அதே பதில்தான். நாம் வாழும் இந்த நூற்றாண்டில் நாம் செய்ய வேண்டிய பொரும் பணி பெண் கல்விதான். எனவே அவர்களுக்குக் கற்றுத் தருவது உங்கள் கடமை” என்று கனிவோடு ஆலோசனை வழங்கினார்.

123

முப்பது ஆண்டுகளாக தந்தை வியான்னி இவ்வாறு பணி செய்து வந்தார். பலருடைய ஆன்மீட்பிற்காக அவர் பெரும் தவம் செய்தார். பல மணி நேரம் அமர்ந்திருக்கும் அவர் ஒரு மெத்தை கூடப் பயன் படுத்துவது இல்லை. சிலுவை மரத்தீவ் அறையப் பட்டிருந்த இயேசுவைப் போல இவர் பாவ சங்கீர்த்தன இருக்கையில் அறையப் பட்டிருந்தார் என்றால் மிகையாகாது. மேலும் தனிமையில் பல தல முயற்சிகளால் மக்கள் உள்ளொளியும் மனமாற்றமும் அடைய வழி செய்தார்.

124

தந்தை வியான்னிக்கு ஓர் உதவியாளரைத் தர ஆயர் விரும்பினார். அவருடைய பெயர் ரேமண்ட். இவர் தந்தை வியான்னிக்கு தன்னால் இயன்ற உதவிகளை எல்லாம் செய்து வந்தார். இருப்பினும் அந்தச் சிறு கோயிலில், தந்தை வியான்னியைச் சுற்றிலும் பெரும் கூட்டம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. அவரிடம் பாவ அறிக்கை செய்யத் தவற விடக் கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் அனைவரும் காத்திருந்தனர். பொழுது சாயும் நேரம் வரை கூட்டம் ஓயவில்லை. யாரும் நகராயல் செயித்துபடி தந்தை வியான்னிக்காக காத்திருந்தனர். (தொடரும்)

Edited & Published by Rev.Fr.M.S.Savariraj, S.J., and Printed at St.Mary's Press,
Beschi College, P.B.No.90, Dindigul - 624 001, TamilNadu. (0451) 2432188

அன்பைத் தேடி...

தாலை 6.00 மணி. அருள்தாஸ் ஆசிரியர் வழக்கம் போல் தன் தியானத்தை முடித்து விட்டு, அனை மணி நேரம் நடப்பதற்காகக் கதவைத் திறந்தார். கதவைத் திறந்த அவர் அப்படியே சிறிது நேரம் அதிர்ச்சியில் சிலையானார். ஆம், வீட்டின் வாயில்படியில் புத்தாம் வகுப்பு மாணவன் விழுந்து கிடந்தான். அவனது வாயிலிருந்து நுரை தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. அவனிடம் ஓடிச் சென்று, “தீபக்... தீபக்” என்று அழைத்தார்... உழுக்கினார். உடனே மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் செல்ல எல்லா ஏற்பாடும் செய்தார். தீபக் மருத்துவமனையின் அவசர பிரிவில் கோர்க்கப்பட்டான். வெளியே அருள்தாஸ் ஆசிரியரின் மனம் பதைப்பதைத்தது. செய்வதறியாமல் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார். மருத்துவ மனைக்கு தீபக்கைக் கொண்டு வரும் வழியில் அவன் பையிலிருந்து ஒரு கடுத்தைக் கண்டார். அது தீபக் அருள்தாஸ் ஆசிரியருக்கு எழுதியது.

அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். நான் உங்கள் கையில் உயிர் விடுவதற்கு வந்திருக்கிறேன். அதை ஒரு பாக்கியாகக் கருதுகிறேன். உங்களிடம் ஆற்று மதிப்பும் அன்பும் வைத்துள்ளேன். ஏனென்றால் நீங்கள் தான் என்னிடம் உண்மையான அன்புகாட்டி வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கண்டிப்பானவர். ஆனால் அக் கண்டிப்பில் உண்மையான பாத்தை உணர்ந்திருக்கிறேன். நீங்கள் என்னெல், என் உயிர்வின் மேல் வைத்திருந்த நல்ல என்மைத்தை என்னை நீங்கள் தண்டித்தாலும் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பாசத்தை நான் என் வெற்றோரிடம் காணவில்லை. அவர்கள் புகுப் பேரூட்டிலிலும், மற்றவர் களுக்கு முன் பணக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலிருந்தான் கவனம் செலுத்தினார்கள். எனக்குப் பலத்தைத் தந்தார்களே ஒழிய, பாசத்தைத் தர வில்லை. இவில் வறுகாக நான் வழி வேண்டும்? எனவே தான் இந்த முடிவு. நான் மருந்தைக் குடித்துவிட்டேன். என் வெற்றோர்கள் நான் இறந்தது பற்றி ஒருவேளை கவலைப் பட்டால், அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுங்கள்.

இப்படிக்கு

உங்கள் உண்மையுள்ள மாணவன் தீபக்.

இது ஒர் உண்மை நிகழ்ச்சி. நல்லவேளை தீபக் பிழைத்துக் கொண்டான். பெற்றோர் மனம் திருந்தினார். அருள்தாஸ் ஆசிரியர் ஒரு கலங்கரை விளக்கம்போல் ஓளி வீசிக் கொண்டிருந்தார்.

